

по празниците, тържищата, банитѣ и амфитеатра, работи обикновенни на древния животъ, нито само по обикновеннитѣ образи на класическото роскошничество; повече веселятъ фантазіята ни страститѣ, престъпленията, бѣдствіята и злополучіята, на които може бы причини или жертви сж были съживенитѣ отъ мене мъртвци. Съка епоха на Свѣта, несполучно бива избрана, по мое мнѣніе, ако не са изслѣдува драмата. Съ този начинъ откриватъ са множесто истини по поетическата и по прозаическата часть на живота.

Колкото е трудно на оногось който описва древни епохи и противоположны на нашитѣ нравы, да даде днесъ животъ и дѣйствиє на лицата на повѣтствованіята си, толкози повече е той длъженъ да размисли главно какъ да надвие тѣзи затрудненія; защото туй е главниятъ елементъ на едно таквози списаніе, а като второстепенно нѣщо трѣба да гледа сѣко научно обработванье. Высшето искусство на поезіята изысква отъ поста двѣ нѣща: Първо да вдѣхне животъ въ свойтѣ сзданія, и второ да разказва думитѣ и дѣлата имъ съгласно съ епохата имъ. Второто туй искусство обѣщава може по-сполучны слѣдствія и повече услажда читателитѣ, ако бжде отървано отъ злоупотребленіето на заблѣжкитѣ и указанията. Романистъ, който често призовава на помощ историческитѣ источници, навлича на себе си подозрѣніе въ гордо превъзнасянье за многоученіе и многознаеніе-което докарва на читателитѣ отвращеніе. Този методъ служи да искаже научнитѣ си познанія, нежели за посненіе на предмета. Теоретическото познаванье на древнитѣ образи, което истича отъ серіозното изучванье на паметницитѣ на древность-та, състави преимущественно истинната способностъ на Романиста, а схоластичеството е отвратително ако п да владѣе способностъ. Днесъ никой, който познава добръ до какво съвършенство достигнѣ романътъ, какво е достоинството и каква силата на страститѣ му, какъ той постепенно съсредоточи около себе си сичкитѣ клоневе на словесността, исторіята, философіята, политиката, колко ѳрмонически са свързва съ поезіята и по самата истинностъ на изображеніята, никой, казвамъ, който е на този умъ, не ще помисли да уничижи природата, като я низвежда до схоластическото тщеславіе, но напротивъ въздига наукатъ въ твореніето си и не го подлага на схоластичеството.

Колкото са отнася до разговора на лицата, азъ отбѣгнахъ съ голѣмо вниманіе жалостното заблужденіе на днешнитѣ спасатели, които смѣихъ да введѣтъ въ романитѣ си лица отъ класическитѣ времена. Общо, тѣ са мжчатъ да говорѣтъ като отъ треножникъ, да подражаватъ официалността на студентитѣ и учителски фразы, които